

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr. 8^{co}

Enkla. N^o.

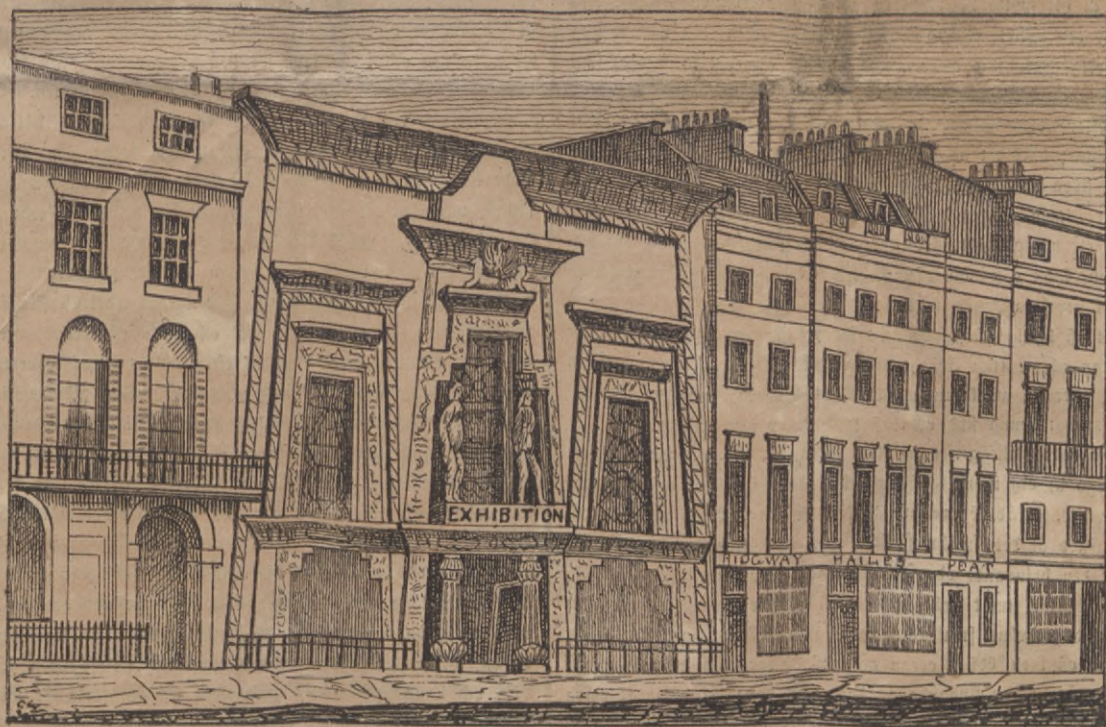
8 sk. 8^{co}

SÖNDAGS MAGASIN

N°. 5

Göteborg, Söndag d. 30 Juli 1847.

3 Qvar.

Gadriske Museet i London.

Egyptiska Museet i London.

Egyptiska museet i London war utpräglingen bestämdt till bevarande af en samling af egyptiska antiquiteter. Byggnadsstilen är fullkomligt egyptisk, efter mönstret af det stora templet i Dentyra. De två kolossala figurerna, som uppbära det medler-na fönstret, bidraga till mångfalden af det hela, under det de under dem själva ylarne sinas tjen de wäldige Ethiopierna till förfällning. Det breda framsprånget af den öfra kornichen träder framför det med rikt bildhuggeri prydda gesimsverket. Det hela gör ett storartadt och imponant intryck bredvid de när- liggande husen.

En scen i den Libyska Öken.

Vi afreste från Alexandria, för att begifwa oss till Snuah, som ligger långt borta på en af de wästligaste oacerna. Det föreswä- wade mig i tanken en stor förnöjelse, att så se det i forntiden så berömda Libyen, att beträda dessa gamla grekiska koloniers land och att hwila på ruinerna af Jupiter Ammons tempel. Än- nu helt och hållet uppyld af de utryck, som den macedoniska werldseröfrarnes stad quarlemnat, drömde jag om de scener, som wäntade mig i Pentapolis. Så när jag ägnat de rika nejderna kring Alexandria wika och hyskeltte mig med mina inre föres- ställningar, tills wi uppnådde öken. Wi hölle om aftenen un- der de stora palmernas skugga och rastade om dagen wid de här och der utmed wägen besittliga brunnarne. Efter tio dagoresfor- genom ett yppigt land, som tynges under rikedomerna af sin we- getation, kommo wi om aftenen till en brunn, känd af karawanerna för sitt herrliga, friska watten.

Lätt och hwila här, sade min förare, för att fylla våra wat- tensäckar och watta våra hästar. Wi träffa sedan ej någon brunn, förr än wi kommo till källan Snuadi, som förörjer in- newänaerne i denna stad och dess trädgårdar med watten.

Jag lydde tillförsämligen af Abel Aeras — så hette min förare. Wi stego af och inom få ögonblick hade wi förfert oss med nö- digt wattenförråd för resan. Efter en stund bröto wi upp och togo affed af det hwala stället. Nu upphörde de blomstrande fälten; den brinnande öde sandöken låg framför oss. Intet träd, intet halmstrå, intet gräs, intet watten kunde der upptäckas. Den uppbrända marken swalkades ej en gång af nattlig dagg. Wi befunno oss i en ödslig ocean af sand, hwarest ej syntes spår af någon wäg. Den flygande sanden utplånade astrycket af våra steg och det war emöjligt att någonstädes upptäcka spår efter en resande. Blott tid efter annan stötte wi på en stenhop, som nå- gen resandes hand hade uppkastat till ledning här och der i öf-

nen; men ofta äro dessa tecken till spår efter lefwande menni- skor så begrafsna under sanden, att man knappast kan finna dem. Solen kastade sina strålar lodrät på vår hjesa; intet moln syntes, för att för ett ögonblick emsluta oss i sin skugga, luften glöd- de och likwäl war markens hetta hundra gånger odrägligare än atmosferens. Min swett war het som blod. För en Englands- re skall detta kanske synas besynnerligt; men till och med min sölseslagare, som war wan wid landets temperatur, war lika upp- tröttd och utfokad, som jag. Wi låto våra hästar gå såsom de behagade, tygeleu hängde slat på deras hals; det felades war hand kraft att styra dem. Efter en stund, när wi rundt omkring ej mera sågo någon stenhop, gjorde Abel Aera den iakttagelse att wi farit wisse. Förgäfwes war wårt bemödande att upp- söka spåren af våra steg, för att åter finna wägen. Treets all uppmuntran från min förares sida war jag nära att förtwifla. Ättem oss ej mistrosta, sade han tämligen lugnt, wi ha'wa ännu litetmedel för fem dagar och watten för sex; innan dess, tillade han, äro wi på ert och källe.

Plörligen märkte wi i fjärran något, som wi togo för tält, och en rörlig massa, som syntes oss vara menniskor. Wi äro råd- dade, ropade jag i högsta förtjusning. Det är jägare, som set- ja sitt willebråd, sade Abel Aera. Wid dessa ord fördubblade wi våra steg och snart sågo wi två personer af hopen, som styn- dade emot oss och swängde sina turbaner högt i luften. Waren wälfemna, ropade de till oss, i det de wördnadsfullt hälsade på oss; Gud och Mahammed ware prisad, som sänder Er. Wi swä- wade här omkring på jagt, berättade de vidare, och fingo en rik fångst, men sedan i går felas oss allt för att följa vår törst. Åt främling, jag säger dig det ännu en gång, Herran har sändt dig, för att undanrycka oss en sådan bed, ty vår törst är brän- nande. Om I ha'wen något förråd i edra wattenflaskor, så öpp- nen dem af förbarmande för oss och låten oss dricka. Kommen till våra tält och hwilen der ut efter resans beswårigheter. Ut- trycket af deras ord rörde mig innerligen. Jag glömde min egen olycka wid åstundandet af främlingarnes. Wi påstyhade vår wäg till tälten, jublande mottog man oss och wederquicke sig med våra wattenförräder. Efter några frågor berättade jag dem, att wi förrerat oss från wägen och att Snuah wore målet för vår resa.

Wägen dit är härifrån lätt att finna, sade den ene af dem, men något lång. Er gånger skall selen gå upp och sju gånger ned, innan du kommer dit. Men på sjettedagen skall du finna en by, wid namn Masjellern. Klappa der på jägaren Saryals dörr och hans hustru skall herbergera Er och förse Er med lifs- medel, så snart du säger att du war Saryals räddare i öken. Jag tackade mannen; då fattade han min hand och pekade på fem praktfulla strutsar, som man dresferat för jagt, sågande: wälj

fråmling dem, som behaga dig. De äro ännu unga och nästan tama, ty wi söda och handtera dem wäl. Wi skulle anses som en förolämpning mot dig, om du ej skulle taga detta lilla tecken af vår erkänsla. Jag wisste ej om jag berde antaga detta anbud eller ej, då jag ej förstod, huru det skulle gå till att medföra dessa djur till min bestämmeelse. Men på Abel Aeras anmärkning, att jag genom en fortsatt wägran skulle sära jägarens ambition, beslöt jag mig att af strutsarne taga twenne, med försats att släppa dem, så snart jag kommit ur sigte. Jag wälde två de skönaste, en hanne och en hona. Först åto de af den hafre, som wi medföde till våra hästar, sedan slukade de med en förwånande glufskhet några fiskelävar, som lågo wid mina fötter. Jag band en lina om deras hals och ben, öfwerthygad, att denna försigtighet dock war öfwerflödig. Sedan wi samlat några daddlar, bröto wi upp och sade jägarne ett "lef wäl". Strutsarne, som jag fått till stänks, gjorde oss ej det ringaste besvär. De trafwade bredwid våra hästar och rättade sig fullkomligt efter takten af vår marisch. Likwäl skulle jag, efter min första affigt, hafwa öfwerlemnadt dem åt sitt öde, om ej min förare förmått mig genom sina böner att quarhålla dem.

(Fortsättning.)

Ur tidningen "Corfaren" från Köpenhamn reproducera wi följande:

Sendebrev

til
vore svenske Brødre.

Af flere danske Reisende have vi bragt i Geforing, at tydske Probenrentere, der formeentlig staae i de hæderlige Augustenbergerses Sold, have søgt at udsprede blandt Oder, at wi stadigt lægge an paa at ridiculere Oder. Dette har smertet os saare meget paa en Tid, da wi endnu føle os varme ved Tanken om de mange Beviser paa eyrigtig Deeltagelse, som I have skjænket os under den nærværende, uhyggelige Krig. At I endnu ikke have taget nogen activ Deel i samme, derfor bære ikke I Skylden — det vide vi tilfulde — men Diplomatiiken, denne Dampyr, der udsuger Begeistringen og alle ridderlige Følelser af Nationernes Sjæle. At der ikke er et Gran Sandhed i hele Vestfyldningen, haabe vi det vil være overflødig at bemærke; med Hensyn til Muligheden af, at en saadan kan fremføres, wille vi henvise Oder til de tydske Journalisters Færd i denne Tid i Almindelighed og de augustenborgske Gentlemænds i særdeleshed.

Det cireulerende formeentlige Exemplar af "Corfaren" (som vi forresten ikke have været isjand til at faae fat paa) hvormed man har søgt at bevise vor Brøde, er naturligvis et forvansket Eftertryk. Det kunde ikke falde os ind at benævne en saadan Fremgangsmaade med sit rette Navn og end mindre at beslage os derover; thi det er jo samme Medfart, der under Prindserne af Augustenborgs Auspicier blev "Berlingske Tidende" til Deel i Sleewig ved Oprets Udbrud.

Men af Agtelie for Oder alle i Almindelighed og Hensyn til, at der muligen gives en Gulest blandt Oder, som er swag i Troen og kunde ønske et faae den i Hænderne, have vi tilskillet enhver af nedslaaende ser danske Consulere i Sverrig et Exemplar af Bladet, lige fra Aarets Begyndelse indtil Datum, med Anmodning om godhedsfuldt at publicere denne vor Erkløring.

Juli 1848.

Oders vel affectionerede
"Corfar".

Exemplarer ere henlagte hos:

Consul Wennberg i Stockholm.

General-Consul Scheel i Gothenberg.

Consul Noeth i Helsingborg.

— Beckström i Carlskrone.

— Söderström i Arelshöjning — og

— Gemberg i Wistad.

Fullständigt Bibliothek.

För sådana, som kunna hafwa lust att anskaffa sig ett fullständigt bibliothek, torde följande sannolika beräkning blifwa en stötesten, emot hvilken den kraftigaste wilja måste stelpa. — Om man nämligen antager, att det sedan tryckpressens uppfinning blifwit tryckta tre milliarder, etthundrafjuttiofem millioner, hundra sextiofyra tusen band och af hwarje verk efter ett medeltal endast blifwit afdragna 300 exemplar; så skulle, om man blott antager hwarje bands tjocklek till en tum, dessa böcker, sålba wid sidan af hwarandra, upptaga en lina af omkring niotusen geogr. mil, nästan det dubbla af jordens omkrets, hwaraf den heliga skrift alena, med det obetydliga antagandet af tre tums tjocklek, skulle intaga en längd af 375, och Nya Testamentet 25 mil. Men då man till ett godt Bibliothek icke behöfver mer än ett exemplar af hwarje verk, så sammanräknades det angifna antalet till en tredubbel del, och hwaraf sålunda endast behöfs på sin höjd 30 mil.

Allernyeste Gfetteretninger
fra
Krigsfuepladsen Schleswigholstein,

fortalte af
Herr von Münchhausen i Hamburg.

Nr.

1.

Das achte Unterwerk der Welt! — 16, wir sagen sechzehn, junge "Freischärler" haben wenigstens 3000 (Werere müssen eine Null zusehen) aus den dänischen Dampf-Birne-Schützen in Flensburger Hafen geworfen, und seyn in der Luft gesprungenen Bomben und Granaten auf die Bajonetten gegriffen, und sie, als die Bajonetten ein wenig gekrummt werden worden waren bleiben, mit den bloßen und baaren — — Händen nach die Schiffer wider zurückgeworfen; da selbst glücklich angelangt haben sie ein schauerhaftes Blutbad unter den Dänenhunden angerichtet, als sie zum zweitenmale sprangen. — (Wie können Ihre Gnaden das begreifen?) Im allerwenigsten sollen 14,000 Dänen durch diese Heldenthat getödtet werden worden seyn können müssen!! (Corsaren.)

Lif och Död.

Bid badorten Bernet les-Bains, vid utgången från Pyrenererna, firade bönderna sin fastlags natt. Under klar himmel rasade efter aftonsångens slut de ystra dansarne. Då natten kallades, drog sig den larmande skaran till danssalen i ett wårdehus, för att der hålla ut till morgonen. Men innan dansen började, kom sonen till wården i huset och sade: I weten, att min fader är sjuk och nära sin död; för i dag förskonen honom och oss. Den som stod i spetsen för dansen sade: muskantanerna äro redan der och jag kan omöjligt tillbakahålla dem.

Men min far ligger just under dansrummet, i den starkaste feber.

Kan ej hjälpa. svarade den andre, och en halftimme därefter rasade den wilde jagten öfwer den aflidandes huswud.

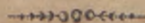
Mannen hörde till de anseddaste och mest wälmående bönderna i byn, men hade varit af en så wild natur, att man hade full anledning att säga: den döde wedersäres sin rätt, han dör, såsom han lefwat, i jubel. Hans sjukdom bestod i en höld på högri armen, som dag efter dag blef allt wärre och större. Han lät kalla läkaren. Denne ordhuerade, utom medicin, lugn, hwila och måttlighet. Detta war för mysket för det gamla blodet. Han lät doktorn gå, utan att rätta sig efter hans råd. Han fortsatte att dricka, tills han derföre kullade under. Krafterna gåfwo wisa, i törsten.

När dödesbudet kom ny i danssalen, gick en mängd af de dansande ner till de förjande. De woro wänner i huset och hade såsom sådana pligten, att muntra de förjande, efter landets bruk. När någon dör, insälla sig wänner och anförwänder af den aflidnes familj, för att trösta den samma. Detta sker här på ordna sålunda. Man låter föra upp wiu, börjar gift dricka och söter genom stämt och lustiga anekdoter att lifwa upp sällskapet. Liket ligger bredvid i ett horn af stugan. En dotter gråter kanstret bittra tårar, en moder kanner kanstret hjertat brista — men på andra sidan i stugan sitta och stå de löra wännerna och anförwänderna till den aflidne och göra spektakel, jubla och rumla, och den wälfes sfssem den förnämste, som lyckas, att medelt sina teckneliga öfretts affeckta den trösklösa masan, den hjertwälsända sonen, den wälsstående dottren ett leende. Detta är deras lödswast.

Så wafade och wafade de och hos Jean, den nyhigen aflidne, och under det några på detta sätt söpo och wänades i nedra wårdsalungen, fusade i den öfra dansen i stormande hwirflar. Så snart de dansande woro trötta, gingo de ned till dödsstugan, för att dricka ut och förfriska sig. När de åter woro wöl nithwilda, wårungo de upp igen, för att der hålla ut i sus och dus till följande morgon. När denna kom, gick mängden sin wäg, men de wärre nämnerna och förtrogna till familjen blefwo quar och

fortsatte sitt oreggerliga lefwerne till följande morgon. Till begrafning församlar sig följande dagen — man har här för bruk att ej låta lifen ligga längre än en dag öfwer — alla den aflidnes slägtningar och wänner. Då ändrar sig scenen. I stället för jubel och de lösliga strecken inträder en werklig sorasest. Quinnorna, som följa lifet, täcka sitt ansigte med ett kläde och snyfta, så godt de kunna. Männerna å sin sida äro förpliktade att jämra sig så högljudt se kan. Under tårar ropar en: o den arme Jean — han — han — o. s. w. tills en annan wdtager, der denne stutar. En annan utstötter fullkomligt oartikulerade ljud och gifwer genom miner och åtbörder tecken till en förtwifad sorg. Tid efter annan stannar liktåget; huskruan wänder sig om och låser dödsböner öfwer den bårlagde. Dessa pauser gifwa anledning till de högljuddaste sorgutjusselser; de äro desutom ett bewis för de quarleswandes stora saluad af den döde; hwar och en af dessa pauser, hwar och en af dessa böner äro anordnade af någon wän till den bortgångne. Ju flera sådana förekomma, desto större är kärleken, desto större wännernas antal.

I kyrkan och på kyrkogården är den religiösa ceremonien huswudsaken. Bid grafwen tages ytterligare ett dacapo af substansde, gråtande och stönande. Från kyrkogården draga wänner och anförwänder tillbaka till sorgshuset. Bid ingången till detta bilda männerna en krets och här framträder en och håller ett lof och littal för den döde. Ett sådant littal är eundgängligt, och det finnes alltid bönder, som skäde äro beredda att hålla så bestaffade tal. Efter detta tal gå likbårarne in i sorgshuset, der allt är beredt, så wäl som möjligt. Här trösta åter den aflidnes wänner, så lustigt de kunna, de a warleswande, och detta ofta så, att wäggarne gulljuda af gapfrakt och att de trösklösa ej weta att bärga sig för bara strattparorismer. Afstonen gör ett slut på sorgfesten.

En Hundkonung i Södra Amerika.

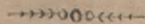
När Spaniererna till följe af Columbi och Cortez upptäckte allt widare framträngde i medelsta och södra Amerika, firde de med sig en race grofwa bulldoggar, af hwilka de betjenade sig för bekämpande af landets innewånare, och som de breskerade till angrepp och förhwar. Dessa djur förtokade sig inom några år på ett förfärligt sätt och äro ännu i dag för wisa trakter en ordentlig förfärfelse. Särskildt halwa dessa förfärliga kolonister intagit wiska delar af Laplatasstaterna och de aflägsnare delarne af Brasilien. De hålla sig djurd i i skogarne, der de i tusental låsa sig öfwer de talrika hjerbarne af wilda oxar och hästar. Festen dem nöring genom så bestaffadt bste, så komma de till en

staka liggande byar och angripa der de olyckliga innewånarne. Många gånger föranstälta städernas bestyrelser ordevulliga jagttåg emot dem; de starkaste och djerfvaste bland folket samla sig då i stort antal och göra månader långt jagt på dem, utan att kunna utrota dem.

År 1841 var provinzen Corrientes städeplats för talrika olycksfall. Nästan hvarje dag föll något offer för de wilda hundarnes roseri. I hela landet herrskade förträckelse och ingen vågade sig ut på de farliga vägarne till de närliggande städerna. Snart gjorde man den anmärkning, att dessa djur just syntes angripa rikt folk, och att fattiga negrer lydades framkomma genom skaror af dessa hundar, utan att skadas. Denna omständighet väckte auktoriteternas uppmärksamhet, och kriminalrättens fiskal, Antonio Perez, ersör äntligen, sedan han anställt efterforskningar i hela landet, att en röfware wid namn Juan Tabarez, förut löjtnant wid Diktator Rosas garde, hvaritiden han blifvit flid för sitt dåliga uppförande, bebodde stegen wid Limana, omkring 20 leguas från Corrientes, midt ibland tallosa skaror af wilda hundar, hvilka han lyckats länja, och som lydde honom såsom sin herre. Denne utling lemnade sitt gemshälle, så ofta han hell ögonblicket för gånstigt, uppsökte resande och hefsade flera hundar på dem, af hvilka de sönderstetos, så att han helt måkligt kunde plundra dem. Sedan Antonio Perez skaffat sig full visshet om samningen af dessa uppgifter, utgaf han en befallning till bosvens tillfångatagande, för att inlämnas för kriminaldomstolen i Corrientes och så till rätta för de gjorda anlagelserna.

För att fätta i verkställighet orden om Tabarez' fånglande, uppferbrade han guvernören i Corrientes, som fördrade 100 frivilliga till företagens utförande, att uppsöka och angripa röfwaren i hans tillhåll. Hvar och en ville deltaga i denna expedition och snart var den lilla truppen färdig. De uppbröto d. 17 Maj om aftonen under Perez' befäl och inträffade soljande morgon i dagbräckningen wid Limanas stog. Här gjorde man halt, för att något litet uthwila, då ett fruktansvärdt skri lät höra sig. Perez, själf beredd på allt, gaf sitt folk befallning att hålla sig beredda. Inom ett ögonblick var allt på benen. Han själf begaf sig med några af sitt folk till stället, derifrån tjuget kom, och snart såg han Tabarez, omgifven af en liten skara af wilda hundar, stadd på flykt inåt midten af stogen. Alla gjorde sig färdiga, att genom buskar och snår förfölja röfwaren, men snart blef stogen så tät, att man omöjligen kunde komma vidare. Tabarez, som man såg krypa med sitt fallskap genom det täta buskaget, försvann snart undan de förföljandes blickar. Nu lät Perez kringräma den del af stogen, hvaruti röfwaren befann sig, och utfickade folk i alla riktningar, för att påsja på honom och selja hans svår. Men man kunde ej upptäcka honom och

kom snart till den öfvertygelse, att han måste hafva flytt in i någon håla. Perez lät omgifwa en fyrkantig plats af några tusen steg med en omhågnad af palisader, så att på detta sätt uppstod ett slags befästadt läger, i hvars midt Tabarez var innesluten. Detta arbete varade tre dagar. Härpå blefwo i alla fyra hörnen af inhågnaden uppfästade läger af terra träd, grenar, gräs och halm och fram emot afton satta i brand. Elden meddelade sig snart åt buskarna och träden, och inom få ögonblick stod hela denna delen af stogen i ljus låga. Fram emot midnatten hörde man ett fruktansvärdt skri och tjutande. Detta kom från de wilda hundarne, som församlade omkring sin herre småningom märkte eldens annalkande. Hvarje ögonblick sprang något af dessa djur, rasande af smärta, öfver palisaderna, förtade sig öfver jägarne och begynte en fruktansvärd kamp. Fem jägare blefwo dödade och ännu flera svårt sårade. Branden varade hela natten och soljande dagen fram emot aftonen lade sig elden och tjuget upphörde. Jägarne affigt var uppnådd. När de flera röfvarne kringrat sig, trängde Perez med sitt folk in på det afbrända området, kom öfver hepar af aska och brända ben till en håla, der de funno gvarlesiver af menniskor. De wilda hundarne, inneslutna af jägarne hade i början lydt sin herres röst; men snart, rasande af smärta, hade de kastat sig öfver honom och söndersttit honom själf och en mulatska, som han hade hos sig. I hålan fann man guld och andra dyrbara saker, frukten af hans talrika röfverier. Detta odjurs och hans wilda hundars död skaffade provinzen lugn, åtminstone för någon tid. Kapten Perez återkom, efter telf dagars bortovaro, till staden, der man tagit hans undergång som vis och derfore nu mottog honom med högljud glädje.

Suru Djeswulen utdrefs i klostret Disibodenberg.

Fördom, ehuru öfven då gafs folk, som hade så litet respekt för hin Gåle, att de själfwa spelade hans rol, war det mycket lättare än i dag att främna felt med svöfen. Detta inhämtas uppenbarligen af historien om djeswulens utdrifwande i klostret Disibodenberg, som v. Horn anför i sitt arbete: "die Epinaler stube."

I Rahethale, tre timmars wäg afwan om Kreuznach, ser man ännu ruinerne af det fordom så rika och präktiga klostret Disibodenberg, uppfäst efter Disibod, en irländsk biskop, som omkring 765 kom öfver till sassa landet, för att predika ewangelium för hedningarne. När hen kom till Exier till biskopen, sånde denne honom till Rahethal, för att emwända de wilda innewånarne. Trött af wandringen byggde sig Disibod på det ställe, hvar

ej ruinerna af klostret nu finnas, en hydda och ett litet kapell, och från denna ringa början uppvärt sedan klostret. Huru rätt det war, kan man sluta deraf, att folket sade, att så mycket land, som Aboten kunde öfverfåda från sina fönster, tillhörde klostret. Klostret låg ganska högt.

I detta kloster, då det började bliwa rikt, förswann naturligtvis all fromhet; det war således intet under, att Him der hade fritt loyp för sina spöserier och tillhållte intressanta historier. Särskildt war detta händelsen, när en wis Galinger war klostrets abot. Då utlögade den ehggliga gästen det arma brödröskapet öfwer måttan och inogade stor försträffelse. Swaranda nar: emellan fl. 10 och 12 började han att rasla i klostrets mörka gångar, så att håret stod på ända på de wälförda munkarnes huvuden. Der hördes ett strammel, som om någon med sekjer besattnad släpat sig fram öfwer stengulshvet. Allt besvärjande wille ej hjälpa, och felsden deraf blef, att munkarne, sedan det mörknat, ej wogade gå utem sina celler. Derigenom uppstod en mängd oordningar inom klostret. Med spöket förhelt det sig så. Pater källarmästaren, som för en lång tid tillbaka war kommen från Matos, älsfode, han som många andra, ett gott glas win. Framför allt annat älsfode han gammalt rheinst och hade derföre ej utan mycket betänklighet begiwwit sig till Disibodenberg, i järnban, att hos de stadens munkarne wisse ej finnes någon rätt drickbar wara. Men när han smakat på Naberwein, märkte han, att mistaget war stort och att han sällan smakat så god Guds gåfwa, som just detta. Då han nu ej hade neg af den butelj, som hvardera af munkarne dagligen kefer, så sunderade han på, huru han skulle rätt tillfredshålla sin törst. Han sell då på den lyckliga öreen, att som spöke förträdde de öfrega munkarne och sålunda öfverdt kunna må wäl i husets rika källare.

Iniallet war godt och förde den ädle brodern till målet. Sjog med det han drack på stället: han medtog wanligtewis ett godt mått till sin cell. Smellertid satte han hwarje aften en sedja em benen, släpade och raslade i gångarne och smög sedan ned i källaren.

Sålunda stod det i klostret ganska illa till, då efter en dybhet semmar win presådes, sådant man ej sett det sedan hundrade år. Herliggast hate det dock wårt i trakten fring klostret. Det wypersta winet af hela årets stord lödes i en försild källare, till hwilken ingen utom aboten hade tillträde. Pateren lär i war a trycka myskelen och sedan göra sig en ny, för att i möjligaste fall göra sig eberoende af de högwertiges nycker.

När nu den äbla norheimern war suchwit, lustade det aboten att mer än wanligt smaka på det ätla winet. Men då han fruktade att gå sent, smög han sig dit med sin lanternan omkring fl. 40 på aften. Detta lyckades fullkomligt och norheimern war för-

träfflig. Men då den guldene tiden för detta wina bästa smak snart war öfwer, så wille han redligen begagna sig deraf, och smög sig selsjande aften åter ned, att taga sig till bästa. Just samma dag tänkte Pater källarmästare: norheimern måste nu wara öfwer måttan stän; han tog derföre redan fl. ½ till sina bejer på fötterna och lät således spöket gå ut på expedition tidigare än wanligt. De heliga fäderna darrade af helig bafwan, ty så tilligt hade dock djeswulen aldrig kemmit lös. Swar och en kles i sin cell och Pater källarmästare begaf sig af. Aftonen fernt hade aboten druckit en smula förmycket och em mergenen mätte han ej rätt wäl. Han sade derföre, att han lede af en gammal åsknima, och kles länge i fången. Då tänkt: pateren: för den har jag neg re. Men aboten satt helt behagligt mellan wintaten och drack af alla krafter. Hans lanternan stod bredwid benem och en god ost, hwilken han åt som bröd, för att alltjemt kunna underhålla törsten. Då hörde han på en gång spökandet uppöfwer sig i klostret. Han uppogades af försträffelse, men tredde sig dock wara säfer, hmyerligast som han tillslagit dörren bakem sig och steypat myskelen i sätan af sin påls. Men här gif det den högwertiga herrn för illa! Spöket kom alltid närmare, till källarens dör. Då bad han: "alla goda andar löfwa sin mästare" och andra böner, som ensaldigt sell bedja, då de ansållas af spökrädsla. Men allt detta half ej. Han tredde sig försjunka i gräwen, när spöket kom till dörren, en mycket insattes och dörren hwyng upp.

Aboten krep till samman bakem sitt älsklingsfat och utsläckte lanternan. Aleteligen uppstod källaren af ett ljus och pater källarmästare sade till sig sjelf, men i helt tylla ord: ad arma spöke, nu skall du ännu en gång fröjda dig åt den stöna norheimern.

När aboten hörde detta och igenfände rösten, föll det benem såsom fjäll från egenen, han reste sig upp och sade: nu märker jag, hwem som är djeswulen, som öfbedar oss, och hwad han wiff.

Nu sell försträffelsen öfwer pater källarmästaren; men han war en af dem, som ej lätt förlora hufwudet. Han hämtade sig snart från sin försträffelse och sade, i det han trädde fram närmare: jag märker att den äbla norheimern har andra wänner än mig; jag ser huru ers hegwertighet glöder såsom en rubin, och det fulla fatet här är ej heller bestämdt att just förhå mid.

Aboten såg, att pater källarmästaren ej just kom af sig. Han ansåg lifaledes såsom å sin sida det bästa, att hålla god min. Han strattade derföre och sade: Jag ser att norheimern har den frakten att framfälla djeswulen; erlafen fröjdar mig, och jag heppas, att wi med jemna medel kunna fördriva benem.

De klew båda af ett hjerta och en själ, drucko med hwar: andra af hjertats grund bakem seuwentens ryggh och spöket lät albrig mera höra sig. Det spökade sedan ingenstädes, utan i källarmästarens och abotens hjerna; men detta spöke war hwarken djeswulen eller någon hans weberli e, utan helt smyckt hwad wi förhå under namnet "topparlagare".

Hr. Folket og "Fædrelandet".

"Fædrelandet". Min kjære Mand! Vaabenstilstand er endnu ingen Fred. Du kan godt komme til at staaes igjen om 3 Maaned. Det er sandsynligt nok.

Hr. Folket. Ih, men saa vil jeg, min Sjæl! heller blive ved, medens jeg har Tsjet paa.

"Fædrelandet". Ja, men under Vaabenstilstanden skal vi Diplomater arbejde for Jer; vær rolig for det!

Hr. Folket. Hvad for Noget? Væk! siger jeg; jeg vil staa'es!

"Af megen Tale kommer Fortædelse."
(Daguerrotypbillede af den fengelig danske Embedsmand.)

Hr Cholera (i Rejseklæder). God Dag, Herr Sundhedscollegium!

Hr. Sundhedscollegium. Snarrrrrr!

Hr Cholera. Men, Menneske! Kloften er mange, det er paa hore Tid at — staae op; jeg har allerede spist Froskost og Borgerrepræsentanterne; heida: op!

Hr. Sundhedscollegium. Snarrrrrr!

Hr. Cholera. Na, saa snart da til Dømedag! Der skal Fanden længere staae og ruske i den Svovser. Auf Wiedersehen, Hr. Collega!
(Corfaren.)

GÖTHEBORGS DAGBLAD,

hvaraf redan 47 Numror utkommit, utgifves dagligen, i folio format, från C. Petersens officin, der prenumeration, med 3 R:dr B:co för återstående delen af året, emottages. Tidningens anmälun eller program, som redan förut med detta blad blifvit sändt, gifver närmare upplysning. Dagbladet, som i Götheborg vunnit bifall, rekommenderas emellertid i landsorten, der prenumerationen sker på Postkontoren med tillägg af vanligt postförvaltarearsvode.